

Пролѣтътa иде! Зададения гласъ на гължбитъ се носи изъ гората.

Пролѣтътa иде! Сливата готви своята бѣла невѣстинска прѣмѣна.

Дойдоха Ластовичкитъ и застрѣлкаха изъ въздуха съ радостни викове. Прѣснаха се по села, по градове, по гори и полета.

Нѣма лъжа вече — пролѣтътa е дошла.

Ето, че покрай пжтищата, по върбитъ изъ ливадитъ, край рѣкичкитъ, навсѣкждъ се носятъ птичи викове и пѣсни. Нѣкждъ пици кадѣнката, другадъ чурулика коноплянчето и синигерчето. Въ лещака свири пѣвеца Косъ, по-натамъ се чува бързото бърцолевене на папунякътъ.

Къмъ синитъ небеса се понася шумъ тържественъ и звученъ, придруженъ отъ дълбоката въздишка на гората, отъ глухото шушлеване на веселия вѣтъръ.

Въ гората еква гласътъ на кукувицата.

Ку-ку, ку-ку!

Тя скача отъ клонъ, на клонъ, отъ дърво на дърво, прѣхвърка отъ мѣсто на мѣсто, обикаля цѣлата гора, никждъ не намира миръ и спокойствие.

Ку-ку, ку-ку!

Кого вика тя съ такъвъ жалостенъ гласъ? Какво е изгубила? Навѣрно нѣкоя скърбъ ѝ лежи на срѣцето.

Всичко е свършено! Пролѣтътa завладѣ вече свѣта. И ето че прѣзъ дивнитъ майски нощи се обажда най-славниятъ, най-даровитиятъ отъ хвъркатитъ пѣвци — славеятъ.

Кому не е замирало сърдцето да го слуша?

